

Słowo na niedzielę 14 czerwca 2020 roku- XI Niedziela Zwykła

**(Wj 19, 2-6a; Ps 100 (99), 2-3. 4-5; Rz 5, 6-11; Mt 9, 36 – 10, 8)**

*Bóg wybiera sobie naród i nazywa go świętym i kapłańskim. Zawiera z nim przymierze. Każdy człowiek został stworzony przez Boga i powołany do świętości. Bóg obdarza każdego swoją łaską i jest wierny przez pokolenia. Posłał na świat Jezusa, który umarł za grzeszników i w ten sposób pojednał ich ze sobą. Jezus wybiera dwunastu i posyła na głoszenie Ewangelii.*

Pustynia Synaj wywodzi swą nazwę od góry, a raczej od pasma górskiego w południowej części półwyspu Synaj. Dzisiaj jest utożsamiana z doliną er-Raha, położoną u stóp góry Ras es-Safsaf (1994 m), za która wznosi się Dzeleb Musa- Góra Mojżesza (2244m). Rozdział dziewiętnasty opisujący wydarzenia na Synaju stanowi zapowiedź przymierza i jego zawarcie. Treść tego rozdziału ma duże znaczenie w zrozumieniu wszystkiego, co będzie opisane w następujących pięciu rozdziałach. Przede wszystkim potwierdzony zostaje wybór Izraela, którego Bóg wyzwolił z niewoli. Wzmianka o niesieniu Izraela na skrzydłach orłów oznacza, że Bóg podobnie jak orzeł, chronił Izraelitów, gdy jeszcze nie potrafili być samodzielni. Młode orły bowiem, gdy jeszcze nie umieją latać, są unoszone przez matkę i zachęcane do podejmowania samodzielnego lotu. W razie niepowodzenia mogą liczyć na jej natychmiastową pomoc. Podobnie dzieje się z Izraelitami, których Bóg osłania i uczy żyć według swoich przykazań. Przypomnienie tego, co Bóg dotychczas uczynił dla swojego ludu, służy podkreśleniu zasadności wymagań dotyczących przyszłości. Izrael będzie szczególną własnością Boga pośród innych narodów, jeśli okaże posłuszeństwo Jego przykazaniom i dochowa wierności zawartemu przymierzu. Nazwanie Izraelitów królestwem kapłanów oznacza, że przede wszystkim powołani są do służby. Służba ta polega na tym, że mają pełnić funkcje mediatora pomiędzy Bogiem, a innymi narodami i głosić Jego imię po całym świecie. Podobnie jak kapłani stoją bliżej Boga aniżeli lud, także Izraelici będą stać bliżej Boga Jahwe niż inne narody. Kapłani winni się wyróżniać dobrymi obyczajami i pobożnością. Izraelici zatem mają gorliwie przestrzegać przykazań Bożych, aby w ten sposób zasłużyć na miano „ludu świętego”. Królestwo ich nie ma być świeckim, opartym na broni i sile człowieka, lecz duchowym- zwróconym ku sprawom religijnym. W pojęciu „święty” (qadosz) zawiera się przede wszystkim idea oddzielenia, wyróżnienia, wyodrębnienia. Pełną realizację znalazła ta obietnica

Boża w „duchowym Izraelu” czyli w Kościele, w którym wszystkim wierzącym w Chrystusa przypada zaszczytny tytuł „świętych”.

Autor psalmu, który jest radosnym hymnem liturgicznym, wzywa wszystkie narody do uwielbienia Boga Izraela. Sławi on bezwarunkowe przymierze, którym Bóg związał się ze swoim ludem. Wierni przybyli na święta są przedstawicielami świata. Cechuje ich radość, która jest charakterystyczna dla dzieci Bożych. Powodem radości jest otrzymanie przykazań, odpuszczenie grzechów. Psalmista ukazuje w krótkich słowach całą historię zbawienia, od Stworzenia aż do przyszłej Pełni. Lud powinien postępować tak, jak za czasów Eliasza na Karmelu, gdzie wołał „Pan jest Bogiem”. Pan jest Stwórcą nie tylko świata, ale także ludu Bożego. On sam będzie wychowywał ten lud, troszczył się o niego. Dlatego według psalmisty jest On godny czci, bo jest Bogiem, a także wiernie okazuje dobroć swojemu ludowi. Psalmista porównuje troskę Boga o swój lud do troski pasterza o swoją trzodę, o owce. Ostatni wiersz wyraża radość wiernego ludu. Wszystko, co lud Boży posiada, otrzymał od Boga i zawdzięcza to Jego dobroci i miłości. Dlatego autor psalmu zachęca do przychodzenia do świątyni z sercem pełnym wdzięczności, z pieśnią pełną chwały, gdyż Bóg jest dobry, Jego Imię jest wielkie i godne tego, by Je sławić, wychwalać i oddawać cześć. Psalmista zapewnia, że łaska Boża towarzyszy człowiekowi przez cały czas, a wierność przymierzu, jakie Bóg zawarł z człowiekiem będzie przechodziła z pokolenia na pokolenie.

Święty Paweł w Liście do Rzymian napisał, że wiara jest przyczyną usprawiedliwienia człowieka z jego grzechów. Ukazuje, że usprawiedliwienie dane człowiekowi przez Boga, wprowadza całkowitą zmianę w relacji między Nim a człowiekiem. Ten nowy stan określany jest jako pokój z Bogiem. Zawdzięczamy go Jezusowi Chrystusowi, który przez swoją ofiarę dał nam podstawę do chlubienia się. Bóg kocha człowieka i daje mu swojego Ducha, by go umacniał w wierze. Święty Paweł podkreśla bezinteresowną miłość Boga, który ofiarowuje swojego Syna za grzesznych ludzi. Dzięki ofierze Chrystusa ludzie są uratowani od przyszłego gniewu. Miłość Boga okazana ludziom przez Jezusa i udzielona w Duchu Świętym jest gwarancją zbawienia człowieka.

Jezus jest Dobrym Pasterzem. Wzrusza Go widok bezbronnych owiec, czyli ludzi potrzebujących Jego pomocy, udręczonych i zagubionych. Jezus zaprasza wszystkich do wejścia do swojego królestwa, do uczestnictwa w

zbawieniu, do bycia z Nim, do poddania się miłości Boga, do wybrania Go jako najważniejszej osoby w swoim życiu. Konieczność wielu współpracowników Jezus obrazuje obrazem żniw, które w Piśmie Świętym są często symbolem zbawienia. W Palestynie na żniwa jest niewiele czasu. Dojrzałe zboże musi być zżęte szybko, zanim ziarno wypadnie z kłosów i zanim zostanie spalone przez słońce. Trzeba więc wynająć wielu robotników, aby praca została zakończona we właściwym czasie. Uczniowie obserwują na czym polega dzieło misyjne, na czym polega docieranie do miast i otaczających je wiosek. Wszyscy ludzie potrzebują zbawienia, potrzebują przewodników w wierze, potrzebują wspólnoty odpowiedniej dla ich wiary, potrzebują przykładu życia z wiary. Jezus pokazał swoją miłość i troskę o dzieci Boże. Wybiera spośród uczniów apostołów i wyśle ich do wykonywania samodzielnej służby polegającej na odnajdowaniu zagubionych owiec z domu Izraela. Wybór dwunastu spośród wielu uczniów ma znaczenie symboliczne: przywodzi na myśl dwanaście plemion Izraela i oznacza początek tworzenia nowego ludu Bożego. Liczba dwanaście oznacza więc cały naród, lud Boży, nowy Izrael- Kościół. Od tego momentu tytuły Dwunastu i Apostołów będą wyrazem ich funkcji i wyjątkowej godności. To tych Dwunastu Jezus posłał i nakazał im głosić Dobrą Nowinę o Nim samym- tym, którzy jeszcze w Niego nie uwierzyli. Iść to udawać się dokądś pieszo, jechać, wyruszać łodzią, statkiem lub na zwierzęciu. Głosić znaczy podawać do wiadomości, ogłaszać, obwieszczać. Apostołowie będą podawać do wiadomości, czynić znanym przez zwięzłe obwieszczenie Bożego planu zbawienia człowieka. Powiedzą ludziom o tym, co pozwoli im uwierzyć Bogu i uwierzyć w Jezusa jako posłanego przez Boga, Mesjasza, Zbawiciela świata. Głoszenie zmierza do udzielenia ludziom właściwej pomocy, by mogli uwierzyć w Jezusa. Adresatami głoszenia mają być najpierw Judejczycy (Żydzi). Najpierw oni muszą uwierzyć w Jezusa, a dopiero później zrozumieją że ludzie z innych narodów mają ten sam, co oni, dostęp do zbawienia przez wiarę w Jezusa. Apostołowie mają być ubodzy, całkowicie zdani na Bożą opatrzność i życzliwość ludzi. Będą czynić te same znaki i cuda, które czynił Jezus- uzdrawianie chorych, wskrzeszanie umarłych, oczyszczanie trędowatych i wyrzucanie demonów. Wszystkie łaski i dobrodziejstwa pochodzące od Boga są darem dla człowieka i każdy powinien również darmo się nimi dzielić.